

langes særskilt af Regjeringen Bemyndigelse til Udbetaling af disse Penge, saa har Folkethinget Ret til først at behandle denne Bemyndigelse; men naar der er Spørgsmaal om: Stulle Embedsmændene have den eller den Gage for Fremtiden, saa har Folkethinget ingen Forret, og derfor bør disse to Ting ikke blandes sammen enten paa den ene eller paa den anden Maade.

Indenrigsministeren: Man vilde jo have undgaaet denne Strid, naar der havde staaet „den 1ste April 1861“ istedetfor „den 1ste April 1860“. (Wessely: Hør!). Det Correcteste vilde være, at man, naar man saaledes vilde holde Lønningslovene borte fra de aarlige Bevillinger, behandlede dem saa betids, at Resultatet kunde optages i det kommende Aars Finantslov — det indrømmer jeg, Jeg har iøvrigt udtalt min Mening derom; man kan gaae to Veie, naar man vil være fuldkommen klar. Man kan enten forelægge en saadan Lov først i Landstinget og saa tilføie, at der maa erhverves Tillægsbevilling derfor, eller man kan forelægge den i Folkethinget og da tilføie denne Udbetalingsclausul. Hvilke af disse Veie man vil gaae, forsaavidt Regjeringen forelægger Lovene, maa deels berøve paa Hensynet til Forretningernes Fordeling mellem Thingene og deels paa Hensynet til, hvorledes man bedst tænker sig at kunne lode Lovene igjennem de forskjellige Farpande; men at Landstinget skulde blive stillet forskjelligt, om man brugte den ene eller den anden Fremgangsmaade, kan jeg ikke indrømme. Dersom jeg havde to Lønningslove, kunde jeg ønske at forelægge den ene i dette Thing med den Tilføining, at der skulde erhverves Tillægsbevilling, og den anden i Folkethinget med den Bemyn-

digelse, som her foreligger. Jeg troer virkelig ikke, at der er nogen Anledning til at gjøre nogen Vanskelighed med Hensyn til Vedtagelsen af denne Bestemmelse.

Wessely: Den Bemærkning, jeg havde at fremsætte, er, at da jeg er imod § 8, fordi jeg anseer det for en saare uheldig Stilling, Landstinget kommer i, ved ifølge Paragraphens sidste Stykke at blive berøvet en del med Rette tilkommende Indtægt, saa troer jeg ogsaa, at det er i Consequens hermed, naar jeg antager, at Gagelove kunne ligesom enhver ordnende Lov, ligesaavel forelægges i Landstinget som i Folkethinget, og at det er farligt, hvis man tilføier en Bevillingsclausul ved enhver saadan Gagelov, fordi det efter Sagens Natur fører til, at Gageloven da først kommer til Folkethinget. Den anden Bemærkning, som jeg vil tilføie, er allerede fremsat af den meget ærede Minister, at naar man nemlig udelod Slutningen af § 13, og forandrede Begyndelsen af Paragraphen saaledes: „Denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1861“, saa vilde Striden mellem Landstinget og Folkethinget være hævet, og jeg vilde finde det uenseligt, at denne Form blev brugt; det vilde da være klart, at Lønningslove ligesaavel kunne komme til Landstinget som til Folkethinget; i Landstinget vilde man jo i Reglen have en langt bedre Tid i Begyndelsen af Sessionen til at beskæftige sig med disse Love end i Folkethinget, og det er et Factum, at Lønningslove altid komme saa sildigt i Sessionen til Landstinget, at det kun har at gaae den Vel at antage Lovene saa godt som muligt efter Omstændighederne, og uden at man kommer ind paa at undersøge og fastholde de Principer, som man anseer for rigtige.